

Když předěláváte předsíň, je to asi ta nejnáročnější místnost.

Protože je to komunikační uzel a vstupujete z ní do všech místností. Přežili jsme odstranění podlahy o 80 čísel.

Přežili jsme zbourání stěn a vstupu na půdu a sklep.

Přežili jsme první hrubý betónování, kdy se podlaha zase začala zvedat.

Když beton utvrdnul, přišel čas nainstalovat to topení a druhou vrstvu betóna. Zvláštního to druhu betóna, který se kamarádí s tím topením a je to takový téměř samorozleivací a speciální betón. A na ten se dloouho nesmí šlápnout. Takže, takže.... takže to znamenalo, že nebudeme moci domů. A to znamenalo, že musíme někde najít azyl. Mohla by připadat v úvahu chalupa, ale popravdě, při té dřině, kterou má hlavně Brtník za sebou, jsem chtěla něco komfortnějšího - i s ohledem na nevlídný podzimní počasí. Chtěla jsem něco, kde budeme v útulném pelíšku a nebudeme se muset nic moc o něco starat. Bude tam teplo, útulno, třeba i tydlevíze, abychom se mohli válet a budou tam moc s námi TŘI ohaři. To je jako čelindž v tomhle počtu a při jejich velikosti, najít někoho, kdo by se nebál nás ubytovat. Protože ono víme, co někteří majitelé čoklů dokážou, to zase budeme upřímní. No ale! Aleeeee!! Shoda náhod a psí komunikace mi přivedla do cesty tolerantní psí osobu v majetku tří mopslic, kteréžto pozachránila a která.... vlastní penzijoun!!!! A která se právě nebála a řekla, že můžeme přijet. Bože jak já se tak hrozně moc začala těšit. Moc a moc - se to nemá s tím těšením přehánět, protože pak někde něco bouchne, že jo.

No a bouchlo hodně. Ve čtvrtek kolem poledního mi volal Brtník do práce a já věděla, že něco je špatně. Nejdřív jsem se bála, ešivá něco ohařici, ale naštěstí ne. "Jen" se rozbila ta betonárka. "Takže betón nebude?", ptala jsem se Brtníka. "No se neví, právě." Takže protáhnutí gezichtu, těžký povzdechnutí a oznámení šéfovi, že si musím dovolenou nejspíš zrušit, ale uvidí se v průběhu času. Sakra, krucinál, taky už. No a k tomu tedy zavolat do penzijouna, že jsme v loji a nevíme, co bude. Přijedem x nepřijedem? Naštěstí prý nevádí, domluvíme se během dne. Supr, se mi ulevilo! A rozhodla jsem se, že se budu řídit heslem: "Štěstí přeje připraveným!" . Tož jsem doma prostě všechno sbalila a byla rozhodnutá, že odjíždíme. A protože, když se bude betónovat předsíň, už se pak nikam nedostaneme, natahala jsem proto šécko rovnou do auta. Aby se na nic nezapomnělo, protože se pro to už

pak nebude moci jít.

Vzhledem k tomu, že v rámci rekonstrukce je spousta věcí někde nějak a neví se kde, tak to zabalování bylo takový zajímavý. V podstatě to auto při odjezdu do prasé vypadalo jak vůz vietnamského trhovce. Narvané nesourodýma taškama a pytlema -třebas holinky, misky psí, krabice s konzervama, aby měli čoklidi co jíst a tak. Moc hezký to byl pohled □ .

Tož takhle připravena na jakoukoliv variantu jsem šla spát a ráno se jelo do prasé. Kde se čekalo, jak se to vyvrbí. A páč se nic-krom samotný práce - nevrnilo, řekla jsem si, že si uvařím kafe a zavolám Brtníkovi. Neb pak bude jasný, že když mám kafe, je to jasnej přivolávák, stopro zavolaj, páč to bude takovej jakoby umělej zákon schválnosti. A.....jehehééé, von mi vyšel. Fakt tomu neuvěříte. Hrnek s horkým kafem to přivolal a my si brali půl dne dovolený a jeli zase zpátky domů. Tam jsem si zkontrolovala, ešivá mám fakt šéčko, vykopali jsme ohaříky ven a akurát přijel pan Zedník. Byli jsme ready.

Když se přiblížila doba, kdy měl dojet mix, vypadla jsem s ohařiskama, abychom se nemotali. Akorát včas, protože to netrvalo dlouho a mix byl u brány. Stála jsem akurát u domu paní sousedky, když dorazil a pan řidič se dal do hovoru s Brtníkem. Tak jsem zvědavě špicovala uši, abych rozklíčovala, ešivá nemáme nějakej problém. Jako tu přeminulou zimu, kdy přijel mix poprvé a jak byla zem podmáčená, opřel se nám o Domeček. Ovšem nezachytila jsem ničehož, tak jsem se rozhodla to nenatahovat, popadla ohařiska, přešli jsme ke hřbitůvku a šli se courat pod kostelíčkovéj kopeček. A bylo to moc prima předvýletní courání. Šli jsme si tak pěkně, Rumíček s Bubinkou a já . A kolem nás Tali. A víte co? BUBRDLE MI UĎÁLA SKUTEČNOU VELKORADOST, ALE OPRAVDU. To asi aby ten rozjezd stál za to.

Když jsme vystoupali starým sadem nahoru - zde prosím ona Zlatce slibovaná vídeja:

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2022/10/20221021_122203.mp4

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2022/10/20221021_122254.mp4

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2022/10/20221021_122633.mp4

tak jsme se dali vpravo právě pod kostelíčkovým kopcem. Cesta vede krajem lesa a po levé straně se tam mírně zvedá od cesty terén. Toho jsem využila k zcela jednoduchému "cvičení" s názvem "Šup nahoru a šup dolů." kdy ohařici hópaj nahoru a hópaji dolů. Je to prostě jen tak pro zábavu, že si něco kutíme.

Že si ale budeme kutit něco víc, než prostinké "Šup nahoru a šup dolů", sem teda netůchala. Zato ohařici tůchali. Všimla jsem si, že jak Tali, tak Bubrdlína se značně zajímají o chroští nahoře na tom břehu. Odvolala jsem je a fajn, holky poslušný. A tak si tak hópáme a pak Bubišková najednou hópát přestala a zamířila ku chroští. A z něj - vyběhla srnka! □ . Ten údiv nepatří tý srnce. Bylo jasný, že tam něco je, ale tomu, co následovalo pak. Já jsem na Bubišku zavolala Ne! Nesmíš, Pocéém .....a vona jako přišla??? E?? Co přišla! Jako vítr letěla, s radostí. Až takovou radostí, že chudera malinká hodila šíbru z toho břehu dolů na cestu a zastavila se hlavou o zem □ . Chůďě malý. Ovšem je nezlomná, takže jí to nějak nezastavilo a doběhla ke mně s neztenčenou radostí. Já tomu ešče furt nevěřím. Je možný, že ten pohyb třeba úplně nezaregistrovala, nebo tak něco. Nevím, bylo to fakt překvapivý, ta reakce. I proto, že zareagovala okamžitě, bez zaváhání a jak kdyby věděla, že to udělala mocinky moc dobře. Nechci se ešče radovat, že bychom se dostaly až tak daleko. Ale bylo to úžasný teda. Dobrej start pro nadcházející volno, ne?

Šli jsme si pak čutat a čmuchtat na louku pod lesem, nechtěla jsem chodit nikam daleko, abych byla v dosahu, až Brtník zavolá, že mají hotovo. A! Zavolal neočekávaně rychle. Rozhodně jsem telefon nečekala už po 3/4 hodině! Jak prosírávé, že jsem na dosah. Můžeme vyrazit! Mazali jsme domů, až nám bláto odletovalo od nohouch. Pan Zedník akurát odjížděl, tak jsme si popřáli hezký víkend a já se uuuutykalááá podívat na tu úžasnou podlahu. Byla krásná už jen proto, že tam byla, víc jsem od ní prozatím nechtěla. A taky, aby hezky tvrdla a schla.

Zatímco my budeme pryč. Cestou jsme se stavili na oběd ve vesnici nad námi, abychom nehladovali a ohařici byli za slušný a vychovaný. To nám to pěkně začínalo, ten velkovýlet. Já byla nadšená, těšila jsem se na všechno jako malý děcko a bylo mi fučik, že je hnusně, prší a je nevlídný. Penziónek je, budeme v suchu a teple, tak o co jde.

Odpoledne jsme dorazili na místo a.....lidijové draží, to byla taková krása. Penziónek se jmenuje Apartmán Kleinhof a je v úžasný krajině Ralska, v tichu a klidu hnedle u lesa. Je

úplně nový (a přesto se nás nebáli ☹) , útulný a vládne mu mocinky moc milá paní majitelka a její velkosmečka tří mopslíček a jednoho pseudomopsa. Proč pseudomopsa ? To uvidíte sami. Sválně..... něco tam úplně neštymuje, ale co to je??? ☹

Našli jste, co tam nesejí? ☹ Musím říct, že pan

Bečka je hrozně ftipnej s tou usilovnou snahou, tvářit se jako mopcidlo a zapadnout do smečky. A vyplácí se mu to. Neb z kocoura venkovního , který si je - dle slov jeho paničky - vyhlídnul jako slabý kusy, který nebudou dlouho oponovat, že u nich chce bydlet, páč vědíl, že mu u nich bude dobře, se stal zanedlouho v utajení a dokonalém přestrojení za mopce - profi gaučovým povalečem . Pana Bečku jsem měla možnost pouze zahlédnout, páč cizí on nerad, ale tak snad příště. Neb věřím tomu, že příště nějaký zase nastane. No uznejte sami, že je tu božsky

<https://www.e-chalupy.cz/kokorinsko/ubytovani-plouznice-apartman-kleinhof-ralsko-15332.php>

Po krátkém seznámení jsme se šli ubytovat do krásného pokojíčku s předsíňkou a koupelkou. Oooo to byl ráj na pohled. Huž jsem se těšila, jak zaplujeme do peří. Před tím jsme ještě museli tedy ovenčit ohaříky v přilehlém lesíku. Ale vzhledem k počasí jsme to nepřeháněli. Nechtěli jsme , s prominutím, zaprasit ten útulný prostor. Ohaříky pochopitelně řádně otíráme a čistíme, ale počasí bylo fakt příšerný, takže při delším a vydatnějším pobytu by to bylo po návratu fakt maso, a to jsme opravdu nechtěli. Pro jednu se jim nic nestane. Pak jsme si ještě dali věcu v podobě pizzy, pro kterou Brtník dojel do nedaleký Mimoně, a s lahví prosecca zapluli do postele. Pustili jsme tydlevízi a.....zanedlouho vytuhli. Odpočinku nám bylo třeba.

Leč.....nebylo nám ho nějak dopřáno. Taliprd byla nějaká nesvá a furt nás chodila otravovat. Vzpomněla si asi na svoje ranné mládí, kdy přesně tohle dělala. Takže nějak úplně osvěžený jsme se neprobrali. Počasí setrvale servírovalo déšť, takže tím pádem bylo o následující činnosti rozhodnuto - po ovenčení ohařů a snídani pro všechny - návrat do peří.

To už ohaři nesli poměrně těžko teda ☹ a kdyby

mohli, rotujou tam jako pitomý. Což jsme zase nechtěli, protože Rumouš s Taliprdem by se bývali rádi rubali a to v tak malém prostoru není nejlepší nápad. Stačilo, že jsem furt dohlížela, ešivá mají třebas i pelíšky dostatečně daleko od zdi. Představa, že to tam zahamtají, tu bílou zeď..... tak ta se mi nelíbila.

Odpolko se konečně krapítek vyčasilo. No... vyčasilo.. heh, to je nadnesený - prostě přestalo pršet. A jak jsem koukla do telefóna, mělo to nějakou dobu vydržet. Supr! Tak valíme ven a..... cestou se stavíme někde pro kafe. Počítali jsme tak maximálně s Lidlem. Že si tam koupíme v automatu. Ale.....zatímco se nám v Doksech nedařilo ten Lidl najít ☹ ☹ , tak já cestou přes náměstí zblejskla KAVÁRNU!

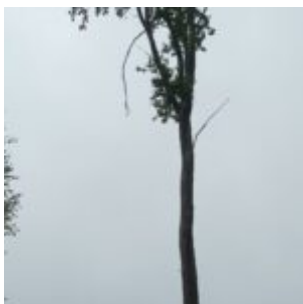
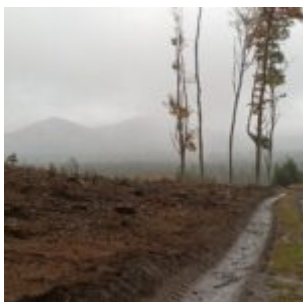
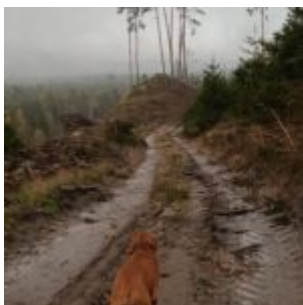
Tetkon, ešivá, aby měli ale otevřeno, že jo.....měli. A tetkon ešivá aby, nás tam vzali se třema ohařema. VZALI! Oj, to byla krása. Usadili jsme se u stolečku v rohu a milá slečna nám uvařila vynikající kávičku, ale opravdu vynikající. Škoda, že ohaři nebyli tak vynikající jako ta kávička, ba naopak. Opět jsme se octli na zmiňované křižovatce v Brtníkách, kde stojí onen ústav pro mentálně zaostalé. Nejhorší ze všech byl snad Rumouš, se svou skvělou výchovou hospodského povaleče. On! Pořád měl tendence po mě lézt jak papoušek, vnucovat se mi na klín a ovíjet se mi kolem krku. Naprosto mě tím překvapil a rozhodil a dost taky ten pobyt kazil. Protože nejsem zvyklá na to, mít nevychovanýho psa, kterýho musím napomínat a povelovat. Jsem zvyklá, že se přijde, zalehne a leží. Halt tady se "zúročuje" to, že jsme dva roky nikde pořádně nebyli? Nebo nevím, co ho to popadlo.

*Rumouš s Bubrdlí pozorují v
kavárně cvrkot na náměstí*

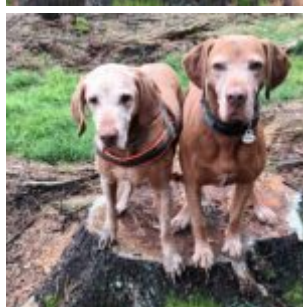
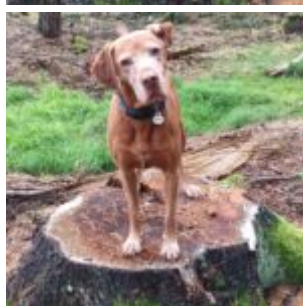
Když jsme pak vyrazili do lesů, rozhodla se zase především Tazzymíra, že bude škodit, a i tak trošku ve spolupráci s Bubrdlí, celou dobu tu procházku nějak vyšperkovávala, Bubrdle se tím pravděpodobně inšpirovala, tak bylo nutno krotit ještě tudletoho elementála..... Zkrátka to odpoledne byl jeden velký propadák. I v podstatě tím terénem, kudy jsme šli, neb... zalezli jsme do hezkýho lesa a po pár stovkách metrů se to změnilo ve vykácenou měsíční krajinu.

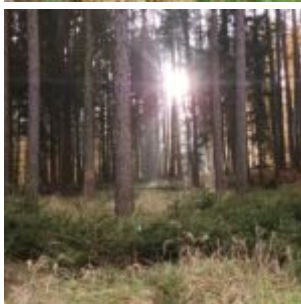

Tak vykácenou, že když jsme se pak vraceli, podařilo se nám trošánek zabloudit. Protože

když jdete lesem, máte se čeho chytit. Páč tady máte pár břízek, támhle je oplocenka, tajklenc to vede kolem posedu.....ale na holině?? Všechno to vypadá stejně. Aspoň, že na trošek lesa jsme nakonec narazili

a.....ty bláho, to bylo teda maso - těch hub tam všude!! A já je tam musela nechat. Srdéčko mi kurvácelo! To si asi většina z vás dovede představit. Ono totiž to bylo přesně takový to - "Hele támhle... žjo a támhle... tý jo podivej tudle ...a tááámdlee....." Houba kam se podiváš. A já prt. Se slzou v oku jsem tu nádheru opouštěla. A se slzou v oku jsem tam nechala i to dřevěný srdéčko:

Byl ho pořádný kus a nebylo jak ho odnést.

Když jsme to pak otočili zpátky, měli jsme, jak jsem už psala trošku potíží s návratem a museli jsme se kus vracet po silnici. A to já se psama fakt nerada, takže jsem se dost vztekala jako. Jenže je to tam opravdu silnice, kde to auta značně rozjedou. Pochodovala jsem teda ten kousek co nejrychlejš to šlo a v duchu si gratulovala za ten nápad, nechat jeden ze dvou spešl tzv. mokrých ručníků na očistu psů, hezky v autě. Teď jsem mohla ty tři zaprasence otřít a do penzionu jsme dorazili tím pádem ne jako tlupa divočáků, ale jako civilizovaná skupina.

Jak se dá očekávat, následoval nákup pizzy a hybernace v posteli. Stejně se nic jinýho dělat nedalo, protože už zase přšelo. Vydrželi jsme to halt teda až do rána ☐ . S velkou neochotou, to je jasný, co vám budu nalhávat ☐ ☐ . Tenhle proces měl ovšem malou dramatickou vsuvku, zatímco Brtník vyrazil pro tu pizzu, já šla připravit večeri ohaříkům. Měli jsme pro ně jakési

konzervy. Ohařiska změnu kvitovali - proč si taky jednou v životě nedat něco jako "čínskou políftku z pytlíku" , že jo. No a zatímco oni si fedrovali pupky, já šla konzervy uklidit. Mnoooo, myslela jsem si, v rámci úspory místa, že tu menší zapasuju do jedné z těch větších. Enemže milý konzervy odmítly spolupracovat a skončilo to slušným podříznutím palce přesně v místě ohybu. Krev všude - naštěstí tedy ne na stěnách, protože jsem stihla utéct do koupelny. Kde jsem s rukou nad hlavou spotřebovala celou ruličku toaletního papíru, než se mi podařilo dostat krvácení pod kontrolu. Stála jsem tam v koupelně, ruku ve vzduchu a odkopávala ohařiska, kteří se okamžitě začli zajímat, cože se to děje. Aspoň nějakéj prej rozruch konečně. Hm, mně ale nebylo úplně hej, protože to bolelo, protože krev a to ani tu vlastní, která se navíc blbě sráží, nemám moc ráda a dělalo se mi blbě, a taky protože jsem si říkala, že jestli to tady zakrvácím, tak to bude pěkně pitomý. Začala jsem to tedy trochu, i s tou rukou hore, uklízet, aby to tam nevypadalo jak po masakru motorovou pilou. Přijel Brtník a s ním i záchrana v podobě nějakých spešl leukoplastí, který v sobě mají něco takovýho podobnýho, jako vaničky s masem tu podložku. Tím pádem bylo jasné, že teda nevykrvácím ☐ a abych se aspoň trošku vyspala, zabalila jsem dvakrát zalepený prst ještě značnou dávkou obinadla, který mělo minimalizovat to, že to tam v posteli zakrvácím. I tak jsem spala blbě a furt to hlídala. Takže ani tentokrát nedošlo na nějaký urputný vyspání se.

Po snídani jsme začli balit a čekala nás malá návštěva. Dennyky. Jela tak nějak trochu kolem ☐ ☐ a tak mi přivezla výbornou pravou maďarskou papriku, kterou pro mě měla a já pro ni měla naopak ořechy. Moc ráda jsem ji viděla.....doslova ☐ ☐ Protože..... Jehehehééé chudera její kamarád Roman, jenž ji vezl s Blandírou (edit - dodatečná poznámka autorky- Blandíra je kočka jménem Blanka ☐) za ženichem....tak, zatímco my dvě jsme plkaly u auta nesmysle /čokle jsem nechala v pokoji s Brtníkem, páč kdyby vylítli ven, budou zase, vzhledem k počasí, jako ti dobytci/ , on chtěl zabavit nudící se Blandíru Gándyjovou a pustil jí stěrače. A kdyby jenom ty, pustil jí k tomu i odstříkovače. A já stála ve vhodné vzdálenosti a ve vhodném úhlu, takže zásah, potopeno, trefil mě směsí do odstříkovačů přímo do oka ☐ . Hodně jsem se lekla, páč jsem na oči dost háklivá, pak mi ale došlo, že se trefil do levýho a tím já toho stejně moc nevidím, tak to bylo jedno ☐ . Ale bylo mi jasné, že z toho má nerva. A i kdyby neměl, tak jak znám Dennyky.....nedala mu to rozhodně zadara ☐ ☐

Když pak odjeli do dálav a za tím kočičím ženichem, sešli jsme se my ještě před odjezdem s mopcí smečkou. Helejte....voni sou tak úžasný, ty prtky mopsí. Nejstarší Štopička šla hned

zase dělat hají, páč co s bandou ohaří, že jo, ale ty dvě zbývající holky, ty tam s náma zůstaly. Tulící se Beunka a krásně radostná Šakal se nám tam věnovaly jako správný paní domu. Zpočátku jsem měla obě ohařice na vodítku, protože Tali ve své radostnosti může být nebezpečná a přeci jen mají holky mopsí už nějaký ten věk a taky bohužel leccos za sebou, protože všechny jsou pozachráněny. A tak kdyby je pokutálela, nebylo by to nejlepší. A u Bubinky jsem zase nevěděla, jak se zachová, ešivá nebude třeba za prudimíru. Nebyla, takže pak mohla poletovat a družit se volně jako ptáček. Rumoušek ten neměl, k mému překvapení, na holky mopsí vůbec čas, ten se zamiloval do pana Bečky. Což je trošáánek nepochopitelný, páč pan Bečka se tváří velmi nebezpečně:

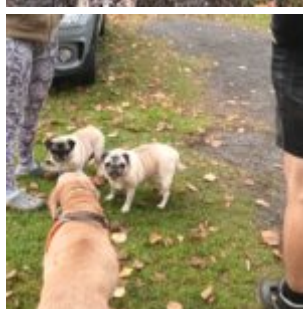
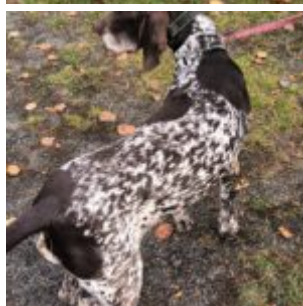
Něco mezi sadistickým a hromadným vrahem. ☹ ☹ Rumoušovi to bylo fučík, byl jím naprosto uchvácen ☹ a musela jsem krotit jeho ohaří temperament. Povíдали jsme si hodně dlouho a bylo to moc příjemný povídání a mudlání těch mopsích kožíšků.

Když jsme pak odjeli měla jsem v plánu ještě takovou nějakou zastávku malou a pak jídlo po cestě....leč pan stavitel už byl myšlenkama zase na stavbě a tak to úplně teda nevyšlo. Na zastávku nedošlo- škoda Kachno - chtěla jsem Ti zavolat, že bychom se třeba sešli s čoklema a já poznala slečnu Mravenečníka, nebyli jsme daleko, a na jídlo jsme si dojeli, až když jsme dorazili domů. Kde na nás čekala ta nová a krásná betonová podlaha. Inu, tak ten víkend úplně celej nevyšel podle mých představ a těšení se. Ale co nadělám, hlavně, že máme

podlahu. A aby se právě nějak předčasně neponičila, museli jsme hnedle po příjezdu a jídle vyrazit ještě koupit pár OSB desek, který tam Brtník nainstaloval, aby drápy ohaří a nečistoty betonu neškodili. A než se to položilo, uběhlo hodně moc času a spát se šlo rozhodně o mnoho pozdějš, než se slípkama. Tak jako spíš kolem půlnoci. Tož vyloženě odpočinkovej víkend to byl teda ☹ ☹ . Spíš v některých ohledech takovej betónohoror. Rozhodli jsme se, že příště pojedem sami. Ohařiska strčíme šécky do nějakýho nápravnýho zařízení a bude ☹ ☹ (Leda tak kulový, nedovedu si představit, že bych tu bandu zločinců, někomu svěřila, neměla bych stejně klid)

Edit dva - jsem opravdu idiotka - já sem nedala ty božanský fotky ohařů a mopsíkůch - takže dodatečně:

No a na závěr: rodinné foto ☐

Jediná fotka, kde jich je maximum, kolik se jich tam podařilo dostat, Štopička spinkala už doma a pan Bečka byl zdekovanéj, neb ten Rumouš otravoval, že jo ☐

A společné foto v komiksově úpravě pro čajdu -

